

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 634/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. O., T., zastúpeného Advokátskou kanceláriou V., s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. V., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trebišov sp. zn. 11 Er 207/2012 zo 4. februára 2013 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. O. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2013 doručená a podaním zo 4. júla 2013 doplnená sťažnosť M. O., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou V., s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. V., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods.

1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 Er 207/2012 zo 4. februára 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného súdnym exekútorom JUDr. P. M., K. (ďalej len „súdny exekútor“), pod sp. zn. EX 0430/2012 v právnom postavení povinného v druhom rade, v ktorom (exekučnom konaní) sa obchodná spoločnosť S., a. s., B. (ďalej len „oprávnená“), domáha aj vo vzťahu k obchodnej spoločnosti B. spol. s r. o., T. (ďalej len „povinná v prvom rade“), vymoženía sumy 458 667,32 € s príslušenstvom. Exekučným titulom, na podklade ktorého sa oprávnená vykonania predmetnej exekúcie domáha, je notárska zápisnica č. N 283/2009, Nz 22049/2009, NCRI s 22431/2009 z 30. júna 2009 (ďalej len „notárska zápisnica“) spísaná notárkou JUDr. D. K., K. Po tom, ako okresným súdom poverený súdny exekútor doručil sťažovateľovi upovedomenie o začatí exekúcie, podal sťažovateľ v zákonom ustanovenej lehote u súdneho exekútora námietky proti exekúcii, v ktorých sa na podklade dôvodov v nich uvedených domáhal, aby okresný súd námietkam vyhovel a exekúciu zastavil.

Podstata argumentácie sťažovateľa uvedenej v námietkach proti exekúcii sa zakladala na jeho tvrdení

- o právnych vadách notárskej zápisnice, keďže pri jej spisovaní sa nezúčastnil aj veriteľ, z čoho sťažovateľ vyvodil jej nespôsobilosť byť exekučným titulom,
- o vykonávaní exekúcie v širšom rozsahu než postačuje na uspokojenie oprávneného, pretože široký okruh nehnuteľností vo vlastníctve povinnej v prvom rade, na ktorých je zriadené záložné právo, odôvodňuje predpoklad, že výťažok z ich speňaženia v rámci výkonu záložného práva oprávnenou bude postačovať na uspokojenie takmer celej vymáhanej pohľadávky,

- o strate vplyvu na obchodné vedenie povinnej v prvom rade, keďže došlo k jeho odvolaniu z funkcie konateľ'a povinnej v prvom rade.

O sťažovateľom podaných námietkach proti exekúcii rozhodol okresný súd (vyšší súdny úradník) uznesením sp. zn. 11 Er 207/2012 zo 16. júla 2012 tak, že ich zamietol v celom rozsahu. Sťažovateľ v zákonom ustanovenej lehote postupom podľa § 201 a nasl. v spojení s § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku podal proti uvedenému rozhodnutiu odvolanie. Následne okresný súd (sudkyňa) o námietkach proti exekúcii napadnutým rozhodnutím opätovne rozhodol tak, že ich v celom rozsahu zamietol.

Okresný súd v časti podstatnej pre toto konanie v napadnutom rozhodnutí uviedol:

„V danom prípade formálna stránka spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice tak, ako je upravená v § 47 Notárskeho poriadku a materiálna stránka spočíva v dodržaní tých obsahových náležitostí, ktoré predpisuje § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Je samozrejmé, že... aj v prípade obsahových náležitostí exekučnej notárskej zápisnice platí, ak má byť vykonateľná, že tieto musia byť určené presným a nepochybným spôsobom, teda v tomto zmysle exekučná notárska zápisnica musí obsahovať presnú individualizáciu oprávneného a povinného, presné vymedzenie práv a povinností na plnenie, presný rozsah a obsah plnenia atď.

Súd po preskúmaní obsahu notárskej zápisnice dospel k záveru, že splňa formálne a materiálne náležitosti vykonateľného exekučného titulu.“

Okresný súd ďalej uviedol, že „... iné podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku ako tie, ktoré sú obsiahnuté v tomto ustanovení, nemožno vyvodiť. Preto nemožno súhlasiť s názorom povinného 2, podľa ktorého v určitých prípadoch musí byť účastníkom notárskej zápisnice aj veriteľ. Zákon takúto požiadavku neustanovuje a výkladom túto požiadavku nemožno doplniť do ustanovenia § 41 ods. 1 EP. Ani z, logického hľadiska nie je dôvod na to, aby podmienkou materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku bola v niektorých prípadoch účasť veriteľa. ...

Čo sa týka námietky vykonávania exekúcie v širšom rozsahu než, stačí na uspokojenie oprávneného, z notárskej zápisnice v spojení s oznámením o splatnosti úverovej pohľadávky vyplýva výška pohľadávky na istine 458.667,47 Eur, návrhom na vykonanie exekúcie oprávnený žiadal o vykonanie exekúcie v rozsahu sumy 458.667,32 Eur titulom istiny. Z uvedeného je zrejmé, že oprávnený v exekučnom konaní nežiada vykonanie exekúcie v rozsahu širšom ako je jeho pohľadávka; akékoľvek iné konania, ktoré sú vedené na majetok povinného 1, nemajú vplyv na toto exekučné konanie, pokiaľ nie je v danom konaní dosiahnutý nejaký výťažok. Pokiaľ povinný 2 poukázal na existenciu znaleckého posudku v ktorom je majetok povinného 1 ohodnotený vyššou sumou ako je pohľadávka oprávneného k tomu súd udáva, že povinní 1, 2, 3 sú z exekučného titulu zaviazaní každý jeden samostatne, čo znamená, že oprávnený sa môže domáhať plnenia od ktoréhokoľvek z povinných, pričom plnením jedného, zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť ostatných povinných.“.

Proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu podal sťažovateľ podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť, ktorú v súvislosti s porušením označených práv odôvodňuje takto:

«Okresný súd sa podľa nášho názoru nedostatočne zaoberal skutočnosťami namietanými sťažovateľom v jeho námietach proti exekúcii. ...

Okresný súd čo sa týka otázky materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice napádanej sťažovateľom v odôvodnení napádaného uznesenia konštatuje: „Práve tento súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej najdôležitejšou náležitosťou ako exekučného titulu.“ Po uvedení tohto názoru sa súd vo zvyšku odôvodnenia venuje už len tomuto prejavu vôle povinného a napokon konštatuje, že notárska zápisnica spĺňa formálne a materiálne náležitosti vykonateľného exekučného titulu.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa k rozsahu vykonávanej exekúcie, Okresný súd vyjaruje svoj názor celkovo v 12 riadkoch, v ktorých len to, že oprávnený nežiadal vykonávať exekúciu v rozsahu širšom ako je jeho pohľadávka a keďže všetci povinní sú z exekučného titulu zaviazaní každý samostatne konštatuje, že oprávnený sa môže domáhať plnenia od ktoréhokoľvek z povinných.

Námietke sťažovateľa týkajúcej sa nemožnosti vplyvu na obchodné vedenie povinného v prvom rade z dôvodu jeho odvolania z funkcie konateľa sa súd nevenoval vôbec. Vyriešenie tejto námietky sťažovateľa teda súd zrejme nepovažoval za dostatočne podstatné na to, aby mu venoval aspoň takú pozornosť ako predchádzajúcim dvom námietkam sťažovateľa.»

Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd napadnutým rozhodnutím nerešpektoval ustálenú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov pri posudzovaní skutkovo totožných vecí, konkrétne požiadavku účasti oprávnenej osoby pri spisovaní notárskej zápisnice, čo bližšie odôvodnil rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Českej republiky.

Vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu sťažovateľ poukazuje na to, že k namietanému porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že okresný súd nenariadil pojednávanie na prerokovanie jeho námietok napriek tomu, že takáto povinnosť mu podľa jeho názoru vyplývala z § 57 ods. 5 Exekučného poriadku.

Sťažovateľ spolu s doplnením svojej sťažnosti podaním doručeným ústavnému súdu 4. júla 2013 rozšíril svoju argumentáciu o tvrdenie, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil názory ústavného súdu vyplývajúce z nálezu sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 27. januára 2010, keďže podľa tvrdenia sťažovateľa jeho majetok podliehajúci exekúcii bol súčasne aj majetkom jeho manželky, a teda patriaci do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že „[v]yhlásením urobeným do notárskej zápisnice na seba prevzal... neprimerane veľké riziko pochádzajúce z podnikateľskej činnosti spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorej bol spoločníkom, pričom sa zriekol všetkých ochranných ustanovení obsiahnutých v občianskom zákonníku“. Sťažovateľ tiež uvádza, že hodnota majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj jeho výlučného majetku výrazne prevyšovala výšku záväzku, ku ktorému pristúpil, a táto skutočnosť musela byť veriteľovi zrejmá. Sťažovateľ na záver argumentácie uvádza, že jeho manželka nemala vedomosť o tomto jeho právnom úkone (pristúpení k záväzku povinnej v prvom rade) a s takýmto jeho úkonom nikdy nesúhlasila, čo podľa

jeho názoru spôsobil jeho vadu sankcionovanú absolútnou neplatnosťou, na ktorú mal okresný súd prihliadať ex offio.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa, pána M. O., na spravodlivé prejednanie veci podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd ako aj základné právo sťažovateľa, pána M. O., na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

Základné právo sťažovateľa, pána M. O., na súdnu ochranu podľa článku 36 ods. 1 a článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Trebišov, č. k. 11Er/207/2012 vydané dňa 04. 02. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konania.

Okresný súd Trebišov je povinný nahradiť trovy konania v sume 496,69 EUR do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa vedený v T., a. s.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil len na posúdenie otázky, či možno považovať uznesenie okresného súdu (vrátane postupu predchádzajúceho jeho vydaniu) za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatnil.

Z uvedeného obsahu sťažnosti (časť I tohto uznesenia) vyplýva, že podstata námietok sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu sa prevažne koncentruje na nedostatky odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Ťažiskovým nedostatkom v tomto smere mala byť skutočnosť, že okresný súd sa dostatočne nevysporiadal s otázkou, či notárska zápisnica ako exekučný titul musí byť spísaná aj za účasti oprávnenej osoby. V tejto súvislosti sťažovateľ tiež tvrdí, že okresný súd svojvoľne nezohľadnil konštantnú rozhodovaciu prax

všeobecných súdov, z ktorej mal vyplývať záver konformný s právnou argumentáciou sťažovateľa uplatnenou v podaných námietkach proti exekúcii.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku možno exekúciu vykonať aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnil svoj záver, keď vyhodnotil túto argumentáciu sťažovateľa ako nedôvodnú a svoj záver založil na tom, že z § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku nevyplývajú žiadne iné podmienky týkajúce sa vykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu ako tie, ktoré sú obsiahnuté v § 42 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, a keďže takéto kritérium zo zákonného textu výslovne nevyplýva, extenzívnym výkladom nemožno dospieť k záveru o obligátornej účasti veriteľa pri spisovaní notárskej zápisnice, pretože tomu nenasvedčuje ani ratio legis uvedených ustanovení Exekučného poriadku. Takto formulované právne závery okresného súdu nenesú podľa názoru ústavného súdu ani prvky interpretačnej svojvôle. Výklad príslušných ustanovení Exekučného poriadku nevybočil ani zo štandardov interpretačných metód, ktoré sú v súdnej praxi všeobecne aplikované. Ústavný súd tak konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, aj keď nepochybne stručné, je aj vzhľadom na okolnosti danej veci dostatočné, a preto nemožno dospieť k záveru, že by okresný súd mohol porušiť právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Ústavný súd neakceptoval ani námietku sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd rozhodol v rozpore s konštantnou rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov, keď nedospel k záveru, že nevyhnutnou podmienkou notárskej zápisnice ako exekučného titulu má byť aj účasť oprávnenej osoby. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že sťažovateľ ani v sťažnosti, ani v priebehu konania pred okresným súdom neuviedol také skutočnosti, z ktorých by tieto jeho tvrdenia vyplývali. Sťažovateľ v tejto súvislosti argumentoval s poukazom na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorej závery

nemožno z povahy veci považovať za také, ktorých účinkom pri súčasnom rešpektovaní princípu právnej istoty by bola povinnosť všeobecných súdov Slovenskej republiky zásadne konštantne rozhodovať konformným spôsobom v skutkovo totožnej veci s týmito závermi Najvyššieho súdu Českej republiky, resp. prípadne aj ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov Českej republiky.

Ústavný súd ďalej nezistil ani sťažovateľom uvádzaný nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keď podľa jeho tvrdenia okresný súd nedostatočne reagoval na jeho argumentáciu o výkone exekúcie v širšom rozsahu, než postačuje na uspokojenie pohľadávky oprávnenej. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu uznesenia, v ktorom okresný súd

- poukázal na skutočnosť, že výška vymáhanej pohľadávky korešponduje s návrhom na vykonanie exekúcie,

- vyhodnotil vplyv iných konaní súvisiacich so speňažením majetku povinnej v prvom rade na účely uspokojenia vymáhanej pohľadávky oprávnenej, konštatujúc, že tieto konania nemajú dopad na priebeh exekúcie, pokiaľ nedôjde k čo i len čiastočnému uspokojeniu pohľadávky oprávnenej,

- zdôraznil, že každý z účastníkov exekučného konania na strane povinnej má v danej veci samostatné postavenie, z čoho vyplýva, že exekúcia na majetok toho-ktorého povinného môže prebiehať súbežne,

uvádza, že okresný súd dostatočným spôsobom odôvodnil, prečo ani túto argumentáciu sťažovateľa uvedenú v námietkach proti exekúcii nebolo možné považovať za dôvodnú.

Za neopodstatnenú považoval ústavný súd aj argumentáciu sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd v napadnutom rozhodnutí opomenul akokoľvek reagovať na tvrdenie o strate jeho vplyvu na obchodné vedenie povinnej v prvom rade, keďže sťažovateľ v sťažnosti bližšie neuviedol také skutočnosti, z ktorých by vyplývala relevantnosť tejto argumentácie na možný výsledok exekučného konania, o to viac, ak sťažovateľ mal v exekučnom konaní samostatné procesné postavenie.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd odôvodnil napadnuté rozhodnutie ústavne konformným spôsobom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi závermi okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uznesenia okresného súdu.

Napokon ústavný súd nemôže prisvedčiť ani námietke sťažovateľa obsiahnutej v doplnení jeho sťažnosti zo 4. júla 2013, v ktorom tvrdí, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil ústavnoprávne východiská, ku ktorým ústavný súd dospel v náleze sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 27. januára 2010, keďže sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal otázkou prípadnej absolútnej neplatnosti právneho úkonu - pristúpenia sťažovateľa k záväzku povinnej v prvom rade. V tejto súvislosti je podstatné, že sťažovateľ nepreukázal, že táto argumentácia bola súčasťou jeho exekučnej (námietkovej) obrany. Za tohto stavu tak chýba príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím okresného súdu a touto námietkou sťažovateľa, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva taký záver, že otázka posúdenia (ne)platnosti jeho pristúpenia k záväzku povinnej v prvom rade bola hodnotená nekonformne so závermi ústavného súdu vyslovenými v uvedenom náleze. Je potrebné tiež uviesť, že ústavný súd v okolnostiach danej veci nie je oprávnený samostatne vyhodnotiť, či skutkový stav a procesná situácia v exekučnej veci sťažovateľa odôvodňovali, aby závery vyplývajúce z nálezu ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 26/2010 z 27. januára 2010 mohli byť primerane aplikovateľné aj vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ nepochybne mal možnosť túto argumentáciu uplatniť už v rámci námietkového konania a náležite v tomto smere uviesť rozhodujúce skutkové okolnosti a ich prípadné právne posúdenie, a tak zvrátiť pre neho nepriaznivé dôsledky vyplývajúce z exekúcie. Sťažovateľ však túto možnosť nevyužil. Z uvedeného dôvodu tak ústavný súd nie je oprávnený posudzovať prípadnú neústavnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu z tohto aspektu.

Ani v sťažovateľom namietanom postupe okresného súdu ústavný súd nezistil možnosť porušenia ním označených práv, keď uviedol, že okresný súd v rozpore s § 57 ods. 5 Exekučného poriadku nenariadil pojednávanie. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za podstatné uviesť iba to, že povinnosť, ktorej porušenie sťažovateľ namieta,

v čase vydania napadnutého rozhodnutia okresného súdu nebola súčasťou právneho poriadku, keďže zákonom č. 335/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Z. z. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 335/2012 Z. z.“), ktorý okrem iného v rozsahu čl. IV bod 3 a 4 nadobudol účinnosť 1. januára 2013, došlo z Exekučného poriadku k vypusteniu celého znenia § 57 ods. 5 (bod 3 čl. IV zákona č. 335/2012 Z. z.) a v § 58 za odsek 1 bol síce vložený nový odsek 2, ktorým sa však zavádza už len fakultatívna možnosť súdu rozhodujúceho o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. a) až j) nariadiť pojednávanie, ak je to zároveň nevyhnutné na objasnenie veci (bod 4 čl. IV zákona č. 335/2012 Z. z.). Vzhľadom na uvedené tak akékoľvek ďalšie úvahy o prípadnom nezákonnom, resp. neústavnom postupe okresného súdu sú jednoznačne vylúčené.

Ústavný súd, vychádzajúc z týchto záverov, vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na prerokovanie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru konštatuje, že okresný súd v označenej exekučnej veci postupoval a rozhodol tak, že nemožno reálne predpokladať, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol byť prijatý záver o porušení sťažovateľom uvádzaných práv, a preto sťažnosť v celom rozsahu odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2013